

Dennis Kristensens tale ved FOA's stiftende kongres

Taler

Dennis Kristensen
Forbundsformand i FOA

Dato

25. januar 2005

Der er mange valg for tiden. Et af dem er det valg, vi foretager i dag, når vi i fællesskab her i salen vælger en fælles fremtid for Pædagogisk Medhjælper Forbund og Forbundet af Offentligt Ansatte. Et andet er det valg, vi hver især skal foretage i stemmeboksen den 8. februar. Selvom disse to valg umiddelbart ikke har meget med hinanden at gøre, så har de alligevel - når man graver et spadestik dybere - et meget væsentligt fællestrekk. Begge valg handler om velfærdssamfundet. Valget af en fælles fremtid for de to forbund er i mine øjne også et tilvalg af et endnu stærkere engagement, en endnu mere målrettet indsats i udviklingen af den danske velfærdsmodel og dermed i udviklingen af den offentlige sektor. Og det er netop det, folketingsvalget handler - eller bør handle - om. Vælger vi - altså den danske befolkning - at udvikle eller at afvikle velfærdssamfundet? Skal fællesskabet fortsat tage et ansvar for de svageste? Vil vi fortsat finansiere anstændige vilkår for børnene, eleverne, de syge, de handicappede, de skæve eksistenser, de ældre? Og skal et stadigt rigere fællesskab ikke bare sikre anstændige vilkår, men også sikre forbedrede vilkår, for de grupper, som det ikke automatisk drypper på, når det regner på præsten? Et forbund, der overenskomstdækker store dele af den offentlige sektor, må nødvendigvis placere begge ben godt og solidt lige midt i disse diskussioner om udvikling eller afvikling. Og det forbund, som vi stifter i dag, vil netop overenskomstdække store dele af de opgaver, som udføres af eller for den offentlige sektor. Medlemmerne har på forhånd sagt ja til fusionen. Vi har dermed fået en bunden opgave på denne kongres. Vejen frem til i dag har været kort. På kun 8 måneder lykkedes det at skabe et solidt og gennearbejdet grundlag for fusionen af PMF og FOA. Et grundlag, som vandt tilslutning både ved kongresser og urafstemninger i begge forbund. Det, synes jeg, er imponerende. Det er der al mulig grund til at rose de to forbunds embedsmænd, daglige ledelser, sektorbestyrelse og hovedbestyrelser for. Og der er al mulig grund til at rose alle jer, der uridervejs har bidraget til at kvalificere

beslutningerne. Beslutningen om stiftelse af Fag og Arbejde, FOA består af både det af medlemmene godkendte fusionsgrundlag og de af de to hovedbestyrelser godkendte supplerende aftaler. Jeg beder om, at vi betragter både fusionsgrundlaget og de supplerende aftaler som en samlet "pakkeløsning", som vi i dag i dag enten vender tommelfingeren op eller ned til. Min anbefaling er - naturligvis - at tommelfingeren skal i vejret. Vi har fået et solidt grundlag for et nyt og stærkere forbund. Jeg skal dog være den første til at indrømme, at det på nogle punkter også er gået meget stærkt. Et godt eksempel er forbundets navn: 'Fag og Arbejde - FOA. Navnet er så nyt, at blækket stadig er vådt. Navnet kom på plads den 13. januar. Det er 12 dage siden. Og nej, vi har ikke fået trykt noget brevpapir med det nye navn endnu. Og hvis I prøver at se bag mig, her på bagtæppet, så mangler der noget. Der er ikke noget nyt logo, som vi i dag kan nyde i fællesskab. Det er selvfølgelig noget rod. Men det er detaljer, som vi nok skal få på plads. Det væsentlige er i orden. Helheden er på plads. I den trykkoger, som processen har været, har vi fået skabt et meget klart billede af et fremtidigt fælles forbund, som jeg tror meget hurtigt vil overbevise de medlemmer, der tvivlede. Vores nye forbund bliver grundlagt på nogle helt klare værdier, som også kommer til udtryk i vort nye navn. Ordet "Fag" kunne også være brugt i 1905 og 1955 - men her i 2005 udtrykker ordet, at det er faget og fagligheden, der skal være drivkraften for både den enkeltes og fællesskabets udvikling i en moderne fagbevægelse, der tager medlemmerne alvorligt. Den faglige debat på en sygehusafdeling drejer sig ikke altid om den sidstestillede øre ved overenskomstforhandlingerne, men i lige så høj grad om demens eller diabetes eller om regeringens nye ventelistegaranti. Og i daginstitutionen eller i dagplejen går debatten helt naturligt på pædagogiske principper og børnenes trivsel. Vort nye forbund skal præge fagets debat. Vi bliver Danmarks størstfaglige organisation på det pædagogiske område - og vores ambition skal være at placere vores taggruppers dagsorden i den pædagogiske debat. Det andet ord i vores navn - ordet "Arbejde" - fortæller også med stor tydelighed, hvad der er meningen med vores indsats. Ordet trækker linien bagud til vore rødder i Arbejderbevægelsen. Det er nogle rødder, vi er stolte af og vedkender os. I Pædagogisk Medhjælper Forbund og Forbundet af Offentligt Ansatte - og før dem Husligt Arbejder Forbund og Dansk Kommunal Arbejderforbund. Vores værdigrundlag om tryghed hænger sammen med arbejde som ærtehalv. Vi vil skabe trygge rammer i hverdagen. Vi skal hver eneste dag - både centralt og lokalt - være den støtte, som medlemmerne altid kan stole på. Medlemmerne skal kunne regne med deres faglige organisation. Social- og sundhedsassistenten, pædagogmedhjælperen, dagplejeren, brandmanden, rengøringsassistenten skal

kunne være sikker på, at vi er der, når der er brug for os. Hver gang. Vi bliver ikke alene de største på det pædagogiske område, vi bliver også Danmarks største faglige organisation for offentligtansatte - og vores ambition skal være at sætte dagsordenen for bedre vilkår på arbejdspladsen, i kommunen eller regionen og ved de centrale overenskomstforhandlinger. Vi udsteder med stiftelsen i dag af det fælles forbund også et service løfte over for hvert enkelt medlem af forbundet. Med serviceløftet skaber vi samtidig et bæredygtigt fundament for at videreudvikle arbejdet med både faglighed og tryghed. Fag og Arbejde - FOA skal netop stå for faglighed og tryghed. Medlemmerne skal være i centrum hver eneste dag - i hvert eneste initiativ. Nu består den store opgave i at gå ud og omsætte det, der står på papiret, til noget, som vores medlemmer har gavn ude på arbejdspladserne. Samtidig skal Fag og Arbejde - FOA stå for medlemsengagement og medlemsdemokrati. Det skal gøres attraktivt for medlemmerne at blande sig i, hvilke holdninger afdelinger og forbund skal have, og hvilke beslutninger afdelinger og forbund skal træffe. Vi skal så at sige aflægge os vores traditionelle uvane med at mene, at vi pr. automatik er nærmest til at vide, hvad der tjener medlemmernes interesser bedst. Samtidig handler det om at kigge kritisk på vores brug af det repræsentative demokrati. Vi må og skal have flyttet flere beslutninger fra det repræsentative demokrati til det direkte demokrati, hvor hvert medlem har en stemme. Forbundets politiske engagement skal efter min opfattelse bestå af selvstændige FOAholdninger, som vi står ved uanset farven på regering, kommunalbestyrelse eller regionsråd. Til gengæld skal vi naturligvis kunne kende venner af den offentlige sektor fra fjender - altså kunne kende dem, der vil udvikle den offentlige sektor fra dem, der vil afvikle. Men inden vi kører derudaf - forhåbentlig med stor gejst og iver - synes jeg, at vi skal huske, at der også var en del medlemmer, der sagde nej til fusionen. Nogle af os blev overraskede over, at de fleste kom fra FOA. En af de ting, som jeg forud for urafstemningerne lyttede mig til, var en frygt for, at vi med fusionen bliver så store, så vi risikerer at køre hen over det enkelte medlem, den enkelte tillidsvalgte, den enkelte faggruppe eller den enkelte afdeling. Det må ikke ske. Nærheden skal altid være der. Indsatsen på den enkelte arbejdsplads må vi aldrig undervurdere. Jeg håber, at fusionen kan give os så mange flere muskler, at vi altid har kræfterne til at være til stede lokalt - først og fremmest på arbejdspladsen. På det seneste har jeg lyttet mig til en vis bekymring omkring bestemmelserne om sammensætningen af det fusionerede forbunds pædagogiske sektor. Jeg vil derfor gerne slå fast, at fusions grundlagets bestemmelser om pædagogisk sektor bygger på to afgørende forudsætninger: For det første skal sektorbestyrelsen sammensættes ud fra såkaldte "garanti-pladser",

der sikrer alle faggrupper sæde i bestyrelsen. For det andet skal de uddannede grupper, dagplejerne og pædagogmedhjælperne alle være repræsenteret i det daglige arbejde i sektoren. Konkret indebærer dette • at de uddannede grupper er repræsenteret ved en næstformand frem til årsmødet i 2005, hvorefter de uddannede grupper er repræsenteret af en ansat "konsulent" • at dagplejerne er repræsenteret ved formanden frem til årsmødet i 2005, hvorefter faggruppen er repræsenteret enten ved formanden eller næstformanden • at pædagogmedhjælperne er repræsenteret ved en næstformand frem til årsmødet i 2005, hvorefter faggruppen er repræsenteret enten ved formanden eller næstformanden. De to forbunds hovedbestyrelser har tiltrådt, at Jakob Sølvhøj, PMF indstilles her på kongressen til at afløse Ruth Nielsen som sektorformand ved sektorårsmødet i 2005. Konsekvensen af denne indstilling vil være, at den sektornæstformand, som vælges ved sektorårsmødet i 2005, pr. definition skal komme fra dagplejerne, således at aftalen om, at de uddannede grupper, dagplejerne og pædagogmedhjælperne er repræsenteret i det daglige arbejde i sektoren, fortsat opfyldes. Velfærdssamfundet I debatten om fusionen brugte jeg nogle gange den vending, at stort ikke nødvendigvis er smukt. Når jeg alligevel er gået så varmt ind for denne fusion, så er det fordi jeg tror på, at Fag og Arbejde - FOA kan få 2+2 til ikke blot at blive til 4, men også til 5. Vi er fra i dag omkring 215.000 medlemmer. Det giver en pondus, som der er hårdt brug for, når vi skal tackle de udfordringer, vi står over for i de kommende år. Og vi står over for årtiers største udfordringer for velfærdssamfundet. Vi står midt i en kommunalreform, som vil resultere i de største strukturelle omlægninger i vores tid. Snart spiller velfærdscommissionen ud med omfattende forslag til forandringer i velfærdssamfundet. At skabe mere bæredygtige kommunale enheder både fagligt og økonomisk kan være med til at fremtidssikre den danske velfærdsmodel, men regeringens hidtidige udspil til byrdefordeling og finansiering går i den stik modsatte retning. Økonomien hænger simpelthen ikke sammen. Mere og mere tyder på, at regeringen har valgt at forandre den danske velfærdsmodel ved bid for bid at udtynde den offentlige sektors økonomi. Skattestop og skattelettelse dræner de offentlige kasser for to-cifrede milliardbeløb hvert år. Og "Frit valg", udlicitering og privatisering vil flytte penge fra offentlig børnepasning, undervisning, sygdomsbehandling og ældreomsorg og over til det private initiativ. Ikke for at sikre flere ydelser af en højere kvalitet, men derimod for at skabe et marked for velfærdsydelser, hvor profit på fællesskabets omsorg for de svageste legaliseres. "Frit valg" i ældreplejen har ikke skabt mere hjemmehjælp eller større indflydelse fra brugere og ansatte på ydelserne. Tværtimod er pengene forsvundet op i bureaukrati. Det er

erhvervsstøtte, der kan vaske sig. Og "Frit valg" har ikke afskaffet stregkoder, minuttyrani og stress. Tværtimod er det netop forudsætningerne for at gøre ældreplejen grydeklar til at blive udbudt på et marked. Det er det stik modsatte, der er brug for i den offentlige sektor. Den offentlige sektor kan og skal blive endnu bedre, men forudsætningen er, at fællesskabet - os alle sammen - vil tage det fælles ansvar for at stille de rigtige ydelser til rådighed for dem, der har behovet. Velfærd koster. Så simpelt er det. Vi skal have flere i arbejde. Det er der finansieringen af fremtidens velfærd ligger. Og ændringerne i befolkningens sammensætning kræver betydeligt flere hænder til de centrale velfærdsopgaver. Vi skal bruge Fag og Arbejde - FOAs nye tyngde til for alvor at blande os i velfærdsdebatten både centralt og lokalt, og vi skal bruge den større styrke til at modarbejde de stadige forringelser af de offentligt ansattes arbejdsvilkår. Fag og Arbejde - FOAs absolut største udfordring lige nu er kommunalreformen - nogle af os kalder den "Danmarkshistoriens største personalepolitiske projekt". Vi skal sætte alle kræfter ind på, at vores op mod 215.000 medlemmer kommer godt og helskindet gennem den proces. Ellers vil reformen blive sendt ud på en usikker chancesejls, hvor medarbejderne ikke ved, om de er købt eller solgt, ansat eller fyret. Det lød ellers godt nok i starten. Vi blev mægtigt glade, da først finansminister Thor Pedersen og dernæst statsminister Anders Fogh Rasmussen garanterede, at "alle medarbejdere skulle følge med opgaverne," når kommunerne fusionerede. Men siden har vi fået armene ned. Når regeringens svar og de kommunale arbejdsgiveres svage mumlen alene handler om virksomhedsoverdragelsesloven, så er hverken tryghed i ansættelsen eller uændrede vilkår sikret. Der skal langt mere til. Folketingsvalget Fusionen i dag vil stille os bedre i den proces. Vores valg af hinanden gør os stærkere. Det kan vi kun være tilfredse med. Vi har også det andet valg kørende - og jeg synes også, at vi foreløbig har grund til at være tilfredse med en anden ting - nemlig de spørgsmål, som indtil nu har domineret valgkampens første uge: Velfærd, børnefamilier, ældre, hjemmehjælp og skat. Fag og Arbejde - FOA skal bidrage til, at valget fortsat handler om velfærd. Det skal handle om, hvordan vi prioriterer i vores velfærdssamfund. Det skal handle om, hvordan vi udvikler vores velfærdssamfund. Det skal handle om, hvordan vi fremtidssikrer vores velfærdssamfund. Folketingsvalget bør blive et opgør med holdningen om, at vi både kan slippe billigere i skat og få betydeligt mere velfærd. Det hænger ikke sammen. Vi, der i dag lever med stregkoderne, minut-tyranniet, stoppurene, kontrollen, belastningen, stress og nedslidningen - vi kender godt virkeligheden. Derfor er det er tid til et kursskifte. Den offentlige sektor kan blive bedre, og den offentlige sektor skal blive bedre. Men midlet er hverken blind effektivisering

eller "Frit valg" eller ren markedsgørelse. øget kvalitet og bedre ydelser skabes hverken af regneark, profit eller ideologi. Det skabes af engagerede medarbejdere, der brænder for deres arbejde, og som oplever at indsatsen anerkendes. Det bedste middel til udviklingen af den offentlige sektor er at slippe de ansatte fri. Fyr stempelurene og stregkodelæserne. Og brug i stedet de ansattes viden, erfaringer og kreativitet. Og lad de ansatte få lov at bruge deres kompetencer. Det er det, der for alvor får de offentlige velfærds- og serviceydelser til at rykke. Velfærd kræver dygtige medarbejdere. Lad dem da få lov at vise, at de er dygtige. Velfærd kræver tid. Det er tid til velfærd. Der er brug for en ekstra indsats for børnene, for folkeskolen, for de ældre og for de syge. Skattestoppet og løfterne om skattelettelse har desværre ødelagt mulighederne for at sætte denne ekstra indsats på dagsordenen. Politikerne bør have hår nok på brystet til at vedkende sig den enkle sandhed, at omsorg for de svageste koster. Det fornemste kendetegn på et velfærdssamfund bør være den måde, som vi behandler vore svageste på. Vore børn, vore ældre, vore syge. Mange af de politiske løfter har handlet om penge. Meget få af løfterne har handlet om kvalitet og tid. Men er det ikke dybest set, det vi trænger til? Kvalitet i ydelserne. Tid til velfærd. Tid til at levere en ordentlig indsats. Tid til gør det, man kan. Egentlig er recepten på velfærd og gode arbejdsforhold ganske enkel: Mere menneske mindre stopur. Det er tid at diskutere tid. Velfærd kræver tid. Det er tid til velfærd. Velkommen til Fag og Arbejde - FOA.

Tags

Fagbevægelsen, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sammen-kan-vi-mere>